

**KRIMI
TRILER**

SLZY ANJELA

FRANZISKA GEHM

FRAGMENT

Krimi triler: Slzy anjela

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Triler: Mrazivé leto

Triler: Pod krídlami motýľa

Triler: Výkrik do tmy

Triler: Zradný anjel

Krimi triler – Dom smrti

Franziska Gehm

Krimi triler: Slzy anjela – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

1. kapitola

Strieborné ostrie sa nevinne lesklo v mesačnom svetle. Bolo krásne, dokonalé a mocné. Vznášalo sa nad ňou, s chladnou eleganciou, s krutým prísľubom. Nôž klesal ako v spomale-
nom filme, pretínal teplé, husté more čiernej noci. Bolo také pomalé, že pohlcovalo každý zvuk. Nemý výkrik.

Potom ju zasiahlo prvé bodnutie. Prudké. Hlboké. Plné ne-
návisti. Telo jej zaplavila horúca bolesť, dusila ju.

Nasleduje druhé... BODNUTIE, tretie, štvrté
BODNUTIE, BODNUTIE, BODNUTIE...

Stále hlbšie. Dlhšie. Brutálnejšie.

Teplá krv na chladnej koži. Pomaly si razí cestu ako smrtia-
ci had.

... BODNUTIE, BODNUTIE, BODNUTIE...

Už ich nepočíta. Nebráni sa. Je ako omámená. Existuje už
iba bolesť. Oči má doširoka vytreštené, nič však nevidí. Blúdi
hmlou. Ponáhľa sa, zarazí sa, zastane. Viečka sa jej chvejú.
Objaví sa obraz. Ostrie je červené od krvi. Znesvätené. Po-
škvrnené. Výhražná, stále hladná čepeľ. Teraz sa však sťahuje
späť, necháva ju na pokoji. Zatiaľ.

Ruku má zaťatú v päsť, kĺby má bledé ako nebožtík, odrazu
sa uvoľní. Pokúsi sa zodvihnúť hlavu. Šiju má stuhnutú, akoby
už bola mŕtva, vzdoruje tomu, brada sa jej trasie. Vidí svoje
telo. Vidí svoju kožu. To, čím bola kedysi. Vidí krv. Vidí rany.
Pokúsi sa ich objasť pohľadom, ale ten obraz je príliš mocný.

Klesne späť, zavrie oči. Ako záplava špendlíkov jej v hlave bodá jediná myšlienka:

Bože, aký zvrátený musí byť človek, ktorý urobí niečo takéto?

Hlava, paže, nohy, očné viečka, všetko oťažieva, mizne, odpláva. Chvíľu ešte vníma, potom sa ponorí do modrej temnoty a stratí sa v ničote.

Keď znova príde k sebe, uplynú minúty. Hodiny, dni, týždne – netuší. Vie len, že *ešte existuje*, pretože cíti bolesť. A chlad, ktorý zvierajú jej nahé telo. Ochromuje ju. Sťahuje ju. Vrhol sa na ňu ako sup, prehľta ju, trhá z nej posledné zvyšky života a ona sa nemôže brániť.

Pokúsi sa pohnúť. Drevené dosky pod jej chrbtom sú tvrdé. K pažiam, nohám, celému telu sa jej lepí čosi vlhké. Náhle začuje nejaký zvuk. Chce otočiť hlavu, už takmer nemá silu. Jej oči, jasné a plné strachu, striehnu v tme. Planie v nich otázka:

Vrátil sa?

2. kapitola

[Telpenský denník online, 3. júl, najnovšia správa]

Strašný objav

Dnes v skorých ranných hodinách čakal na náhodného chodca pri Telpenskom jazere hrozný objav. Na drevenom ostrovčeku pre plavcov, uprostred jazera, ležalo mladé dievča. Bolo nahé, ruky a nohy malo rozpažené a telo posiate nespočetným množstvom rezných rán. Keď chodec zistil, že dievča ešte žije, avšak nie je schopné komunikovať, privolal záchranárov, ktorí na miesto činu vyslali sanitku a policajnú hliadku. Do redakčnej uzávierky sa podarilo zistiť iba to, že dievča sa momentálne nachádza v nemocnici a je v šoku.

Policajný dôstojník Leif Sälzer preletel krátky článok na webovej stránke miestnych novín. „Došlaka,“ zahrešil. Niekoľko sekúnd zízal na neurčitý bod na okraji monitora. Zاتمelo sa mu pred očami, z ničoho nič sa mu pred nimi vynoril temný tieň. Potom mu pohľad znova padol na článok. „Zasa si myslia, že zožrali všetku múdrosť sveta.“ Jeho hlas znel tak, akoby pred raňajkami vyfajčil škatuľku cigariet. Pritom prestal fajčiť už pred rokom. Už po tretí raz. Keď sa dozvedel, že ho preložili do Telpenu. Myslel si, že zmena pracoviska je skvelá príležitosť. To ešte netušil, v akom prišernom zapadákovu sa ocitne. Jeho vtedajší kolegovia vyhlasovali, že preloženie do Telpenu je práve dôvod s fajčením začať. Myslel si, že si z neho uťahujú.

Sälzer si dlaňou prešiel po dlhších hnedých vlasoch. Druhou rukou siahol po šálke mäťového čaju. Klesol do kresla, pod jeho hmotnosťou operadlo povolilo a zaškripalo. Potom kývol na svojho praktikanta. „Tak spuť.“

Matej Masaryk vytiahol z vrečka papierik, oprel sa o stôl, rozbalil lístok a začal čítať: „To dievča sa volá Flora Duveová. Má šesťnásť rokov. Žije len s matkou, Karolinou Duveovou. Otec je neznámy. Matka ju porodila v osemnástich. Posledných pár rokov pracuje v telpenskej kultúrnej dielni ako zástupkyňa riaditeľa. Flora chodí do desiatej triedy do školy Heinricha Heineho. Je priemerná žiačka. Je obľúbená, nacvičuje muzikál, má frajera. Normálne dievča. Podala trestné oznámenie na neznámeho páchatela.“ Masaryk položil lístok na svoj písací stôl, ktorý sa rohom dotýkal stola jeho nadriadeného.

Sälzer si ho premeriaval prižmúrenými očami. Masaryk až dosiaľ študoval a Sälzerovi ho pred niekoľkými týždňami prideliť ako praktikanta. Mohol by byť jeho synom. Pokiaľ by šlo čisto o vek. Sälzer si nedokázal predstaviť, že keby mal niekedy skutočne syna, bol by taký cieľavedomý, rozumný a športovo založený. Ale Masaryk bol dobrý. Bez debaty. Dlho tu nevydrží. Určite odíde z Telpenu ešte skôr než Sälzer. Patril k tým mladým ľuďom, ktorí majú cieľ. Sälzerovi to bolo cudzie, ale zároveň ich za to obdivoval. On ani dnes nevedel, čo vlastne chce.

Naklonil sa späť k stolu, operadlo sa vrátilo do východiskovej polohy. Paže položil na stôl. „Čo povedali lekári?“

„Tu je to.“ Masaryk mu podal kópiu zdravotného záznamu.

Ambulantná správa

Lekár v službe: MUDr. Feldbaum

Čas prijatia: 3. júl, 4.15 hod.

- šesťnásťročná pacientka s mnohopočetnými kožnými poraneniami, niektoré z rán sú veľmi hlboké

- pacientka je zmätená a podchladená
- všetky rany sme vyčistili, vydezinfikovali a ošetrili, pri hlbších poraneniach sme rany obviazali sterilnými obväzmi
- pacientku sme hospitalizovali na pozorovanie, ďalšie ošetrenie hlbokých rán budeme konzultovať s dermatológom

„Ťažké ublíženie na zdraví,“ poznamenal Masaryk.

Sälzer uprene hľadel na fotografiu, ktorá bola k správe priložená. Dievča s ranami v detailných záberoch. Zavrel oči. Príliš neskoro. Bolesť bola rýchlejšia. Bola všade. V chodidlách, v nohách, v trupe, v hrudi, v pažiach. Cítil bodanie. Trhalo mu to kožu, zavíťovalo sa do mäsa.

Rýchlo oči zasa otvoril, hodil správu a fotografiu na písací stôl a pošúchal si dlaňami paže a nohy. Chcel tú bolesť zotrieť. Zadušiť ju ako oheň. V duchu zakliat. Čo to nikdy neprestane? Nikdy nebudem voči tomu imúnny? Tieto pocity mal odjakživa. Stačil jediný pohľad, slovo, občas iba myšlienka. Rany ostatných sa na sekundu stali jeho vlastnými. Cítil ich bolesť tak intenzívne, až ho to zovrelo. Nedokázal s tým nič urobiť, netušil, ako by sa tomu dalo zabrániť. Do tohto tranzu sa dostával už od malička. Čudesná danosť. Obzvlášť, keď pracujete ako policajt.

„Je vám zima?“ Masaryk si premeriaval svojho šéfa, ktorý si neustále šúchal dlaňami paže a nohy.

„Naopak.“ Sälzer sa prinútil prestať. „Môžeme ju vidieť?“

Masaryk prikývol. „Práve volali z nemocnice. Je schopná výsluchu.“

Sälzer vstal. „Tak vyrazíme na návštevu.“

Vzal si šiltovku, ktorú mal zavesenú na stolnej lampe a nasadil si ju na hlavu. Sälzer zbieral šiltovky. Boli praktické. Chránili ho pred chladom a dažďom. Nahradzovali účes. Tri alebo štyri

si kúpil možno sám, ale väčšinu jeho zbierky tvorili reklamné darčeky, niektoré dostal od kolegov, priateľov, nepriateľov, ale aj príbuzných.

Dnešná šiltovka bola trávovo zelená a vpredu mala obrázok známej sochy Ježiša Krista z Ria de Janeiro. Kristus – vykupiteľ, pomyslel si Sälzer. To sedí.

Oči má stiahnuté do úzkej štrbinky. Ako Marlene Dietrichová na fotke s cigaretou. Jej dlhé čierne riasy sa chvejú ako jemné steblá vo vetre.

Stropné svetlo sa mihoce. Je ostré, ale monotónne. Steny sú biele. Posteľ vedľa nej je nedotknutá. Sterilná. Dezinfekčné prostriedky vymazali akékoľvek stopy života.

Som veľká, jasná škvŕna v nemom filme.

Na protifahelej stene je obrázok jarnej krajiny. Vyblednuté pastelové farby, akoby z tej krajiny niekto vysal život. Maliar mal pochybný talent. Maľoval ho zrejme pre nemocnicu alebo pre nejaký úrad. Možno aj pre podobnú budovu, z ktorej chce človek čo najrýchlejšie odísť.

Niekde zapípal prístroj. Na linoleu vŕzgali gumové podrážky. Niekto prešiel okolo s vozíkom jedla. A nad všetkým tu kraloval pach. Jedovatá hmla. Preniká až do vlasov, do kože, do buniek. Ochromuje ju. Chcela by sa celé dni sprchovať. Všetko zo seba zmyť. Cítiť vodu až do špiku kostí.

Kosti. Jediná časť jej bytosti, ktorá je ešte neporušená. Inak ju požierajú rany. Zvonku, zvnútra, zovšadiaľ.

Jej pohľad putuje po miestnosti. Jej myseľ je už triezva, ale v tomto priestore, ktorý ju obklopuje, sa nemá čoho chytiť. Biele ľalie na bielom stolíku, vedľa je biela posteľ. *A je tu aj jej čierna plyšová mačička.*

Mama jej ju priniesla. *Bolo fajn ju zasa vidieť. A tak veľmi to bolelo.* Prišla sama. Necítila žiadnu hnusnú vodu po holení.

Len jej parfum. Žiadne prísne ústa ani chladný pohľad. Len mäkký úsmev a slzy v očiach. Tie oči boli plné lásky a obáv. Boli také horúce, až to páliło v hrudi. Jej ruka sa stratila v matnej dlani. Chceli spolu splynúť.

Položila jej hlavu do lona. Ako vtedy pri mori, pred niekoľkými rokmi, ďaleko odtiaľto. Počúvala, ako jej búši srdce.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

Flo-ra. Flo-ra. Flo-ra.

Mlčanie bolo ako teplý kúpeľ.

Len dýchať. Len existovať. V bubline súčasnosti.

Nakoniec to predsa len urobila. Spýtala sa.

Čo sa stalo?

Flora mlčala.

Nemala odpoveď.

Musíme podať trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a.

Musíme?

Zaspí. Je to nepokojný spánok, nočná búrka, ktorá víri myšlienky. Zdá sa jej o ňom. O tej noci. A o jazere.

Hádže sa na posteli. Na čele má kropaje potu. Pery má suché. Bez zvuku formujú otázku.

Vráti sa?

Vráti sa?

Vráti sa?

Zaspí. Prebudí sa. Zaspí. Prebudí sa. Už nevie, kto je, kde je, prečo tu je. Je zajatá v akomsi medzislve. Sekundy, minúty, hodiny? Chce z toho sna von. Ale kde sa začína skutočnosť?

Ktosi sa dotkne jej ramena. Odhrnie jej vlasy z čela. Znova počuje pípať prístroj. S odporom vníma sterilný pach. Pomaly otvorí oči.

Je tu policajt. Má trojdňové strnisko a náznak bruška, polodlhé vlasy a smutné oči. Zloží si šiltovku. Ježiš. Vykupiteľ. Kládie otázky.

Najprv je to ako melódia.

Ako sa teraz cítiš?

Pustia ťa skoro domov?

Už ťa bol niekto navštíviť?

Potom to začne znieť ako vrtačka.

Prečo si bola v noci pri jazere?

Bola si tam sama?

Ako si sa dostala na ostrovček?

Videla si niekoho?

Pamätáš si niečo?

Jeho asistent, svetlovlasy, mladý, oči hladné po živote, chce zapisovať.

Niet čo zapisovať.

Nie sú žiadne odpovede.

Len jej úsmev.

Zasa je sama. Za oknom sa po nemocničnej streche šplhá slnko. Slnko, ktoré nič nevidelo. Vychádza každé ráno a zalieva svojim svetlom priepasti po predchádzajúcej noci. Žiaľ, objaví sa vždy príliš neskoro. Noc je preň tajomstvom. To, čo sa stalo, zostane v tme, na svetlo sa dostanú len útržky.

Pomalý si prejde dlaňou po paži. Potom po bruchu, po stehnách. Jej telo pokrývajú obvazy. Majú zahojiť to, čo sa nikdy nezahojí. Rany pod nimi zostávajú. Pália. Sťahujú sa. Pulzujú aj pri najmenšom pohybe. Rany sú hlboké a všadeprítomné. Aj keď leží celkom nehybne.

Iba dýcha.

Len existuje.

Nechá ruku klesnúť. Zatvorí oči.

Som slnko, ktoré vyšlo dnes ráno. Žiadna minulé noc sa nekonala. Som slnko. Noc je vždy len tam, kde nie je slnko. Som slnko. Nebola som tam. Žiadna noc pre mňa neexistuje. Žiadna minulé noc.

Trixi vyšla s novinami pod pazuchou na školský dvor. Nieкто ich nechal ležať pod lavicou. Boli otvorené na stránke s lokálnymi správami, ale vyzerali, akoby boli týždeň staré, také boli obchytané. Šlo však o aktuálne vydanie Telpenského denníka.

Trixi ignorovala prúd žiakov, ktorý sa okolo nej valil na dvor, dychtivý diskutovať o tej veľkej novine. Tárať o nej donekonečna alebo si dať niekde cigaretku. Oprela sa s otvorenými novinami o červenohnedý tehlový múrik školy a dala sa do čítania.

Z telpenského väzenia utiekol nebezpečný zločinec. Je páchatelom brutálneho útoku pri jazere?

Ako sme vás už oficiálne informovali, v noci z druhého na tretieho júla utiekol z telpenského väzenia nebezpečný zločinec Silvio Zinke, odsúdený za trojnásobné znásilnenie a dvojnásobnú vraždu. Polícia sleduje niekoľko stôp, zatiaľ však bezúspešne. Pýtame sa, či existuje súvislosť medzi Zinkeho útekem a brutálnym zohavením šestnásťročnej dievčiny? Či k nemu došlo pri Telpenskom jazere tej noci, sa policajný dôstojník Sälzer odmietol vyjadriť. Vyšetrovanie tohto činu ako i pátranie po utečencovi podľa neho beží na plné obrátky.

Čím viac času od zločinu uplynie, tým ťažšie sa prípad rieši – táto zásada by hádam mala byť známa aj policajnému dôstojníkovi Sälzerovi. Každá noc, ktorú útočník od Telpenského jazera strávi na slobode, zvyšuje riziko, že vyviazne bez trestu – alebo, že zaútočí aj druhý raz. Telpenské ulice, parky a jazerá v noci nie sú vôbec bezpečné a možno sa po nich stále preháňajú zločinci, ktorí ušli, alebo ozbrojení útočníci!

Posledný riadok sa Trixi rozplynul pred očami. Až keď novinový papier zašuchotal, uvedomila si, že sa jej trasú ruky. Vošla do nej zlost, noviny pokrčila a hodila ich do najbližšieho koša.

Zastrčila si ruky do vreciek nohavíc, odfúkla si z čela hustú a trocha pridlhú ofinu a nerozhodne sa rozhládla po dvore. Cítila to. Nedokázala to presne vyjadriť, ale niečo sa zmenilo. Skupinky žiakov stáli tesne vedľa seba. Pohyby boli pomalšie, opatrnejšie, akoby sa nikto nechcel ostatných dotknúť ani omylom. Akoby im to mohlo spôsobiť zranenie. Hluk na dvore prekryla čudesa hmla. Slová boli ako závan. Vzdialený šepot. Žiaci zatínali päsť alebo si dlane držali pred ústami, vymieňali si pohľady a klopili zrak.

Zdalo sa, akoby niekto zomrel, preletelo náhle Trixi hlavou. Žalúdok sa jej stiahol.

„Dal ju dole ten Zinke, to je jasné ako facka, stavec,“ začula mutujúceho chalana, ktorý sa s dvomi kamošmi prechádzal okolo nej.

Trixi tiež zaľala päsť. Nakoniec sa odlepila od múrika a prinútila sa urobiť pár krokov.

S Florou vždy sedávali úplne vzadu na múriku, ktorý oddeľoval dvor od lesnej škôlky a záhradníctva. Trixi si spomenula, ako Flora raz po zbabranej písomke z biológie vyhlásila, že skrátka zmení školu a prepadla sa chrbtom do lesnej škôlky. Ležala medzi dvomi rododendronmi, na tvári mala pár lístkov a škerila sa ako orech.

Dnes bol múrik prázdny. Trixi si tam sadnúť nechcela. Bolo by to, akoby sama nastúpila do auta, posadila sa na sedadlo spolujazdca a čakala, až ho niekto naštartuje.

Minula skupinku žiakov z paralelnej triedy.

„... a bola úplne nahá? Ako to?“

„Páni, si pribrzdený alebo čo? Prečo asi? Lebo ju ten úchylák znásilnil, čo nechápeš?!“

„Táraniny. O tom v novinách nič nepísali.“

„No jasné. Myslíš si, že oni vedia o všetkom? Už si niekedy počul o ochrane práv obetí?“

„Páni, len si to predstavte – vrhne sa na vás perverzný zločinnec a rozpára vás nožom...“

„Musel to byť psychopat. No povedzte, kto mohol spraviť šestnásťročnej kočke niečo také? Dobodal ju po celom tele...“

„Úchylák. Bol to odporný úchylák.“

„A oni ho ešte stále nemajú, pobehuje si po vonku akoby nič...“

„Po vonku? Možno je práve tu na dvore!“

„Počuj, nestresuj nás, dobre?“

„Nechajte to konečne na pokoji! Niečo vám poviem: Dnes večer do letného kina teda rozhodne nepôjdem... Ach jaj, mňa šľahne...“

„Čo je?“

„Pst!“

Trixi cítila na sebe pohľady ostatných. Šla pokojne ďalej s očami uprenými pred seba. Magori, opakovala si v duchu. Najskôr za Florou doliežali, potom jej závideli a teraz sú ako hyeny, pasú sa na jej nešťastí a vymýšľajú si zvrátené fantázie.

Trixi si ani neuvedomila, že zamierila k nízkemu múriku pri lesnej škôlke. Jej nohy tam kráčali celkom automaticky. Až zopár krokov pred múrikom zodvihla oči a rýchlo zahla doprava. Takmer sa zrazila s niekoľkými chalanmi z jedenástky. Poznala ich len zbežne z dvora, možno aj z telesnej. Nemala chuť sa s nimi baviť. Beztak si ju nevšimli, o niečom sa zhovárali. Trixi sa im v poslednej sekunde vyhla.

„... drsné! To je sila, že sa niečo také môže stať u nás.“

„Nemali tu stavať to debilné väzenie. Nestačili im tie demonštrácie ľudí, ktorí boli proti tomu?“

„Nezmysel. Akoby za všetko mohlo väzenie. Foter tam aspoň

dostal robotu. Navyše – malej Duvalke to mohol urobiť ktokoľvek. Nevidel si, ako provokovala a predvádzala sa?“

„*Sexy bitch.*“

„Možnože ho... no, nejako vyprovokovala.“

„Počuj, máš vôbec všetkých päť pokope?“

Trixi prudko pribrzdila.

Chalani si ju hneď všimli. Zmĺkli.

Trixi sa otočila a premerala si jedného po druhom. „Smradi.“ Znechutene im to slovo vyplula k nohám.

Chalani na ňu zízali a mlčali.

Trixi išla ďalej. Rýchlejšie než predtým. Najradšej by si zapchala uši alebo počúvala hudbu. Tak nahlas, aby nemusela myslieť. Túžila po tom, aby bola neviditeľná. Všetko chcela vymazať. Skrátka zmiznúť.

„Hej, Trixi, počkaj!“

Trixi ten hlas poznala. Bol srdečný a chrapľavý. Zostala stáť a obzrela sa. Mieril k nej Andro.

Zľahka sa dotkol jej ramena. „Máš už nejaké správy? Ako je na tom?“

Trixi si ho premerala. Vyzeral utrápený, jeho oči boli nepokojné. Mal ich takmer čierne, vraví sa, že ako trnky. Flore sa páčili tmaví chlapci. A Andro bol svojím spôsobom tmavý. Pleť mal síce svetlú, ale všetko ostatné mal tmavé: vlasy, oči, chrapľavý hlas. A jeho minulosť bola tiež tmavá.

Trixi chápala, prečo sa Flore páči. Prečo sa páčil väčšine kočiek. Nebol dokonale krásny. Nemal hladkú a súmernú tvár ako model. Na takom vás, okrem krásy, nemá čo zaujať. Jeho nos bol dosť veľký a špičku mal zľahka preliačenú. Oči mal dosť blízko pri sebe, o to výraznejší však bol uhrančivý pohľad jeho očí.

„Ty si za ňou ešte nebol?“ ticho a dôrazne sa ho spýtala.

Pokrútil hlavou. „Jej mama povedala, že nechce nikoho vi-

dieť. Že nateraz potrebuje pokoj. Volal som jej niekoľkokrát na mobil, ale neberie to.“

„Tiež som to skúšala. Má ho vypnutý.“

Trixi si ukazováčikom odhrnula z čela blondavú ofinu. Andra pritom nespúšťala z očí.

„Akurát viem, že ju včera prepustili. V nemocnici už asi nemohli pre ňu viac urobiť. Musí zájsť ešte párkrát na kontrolu. Ale inak bude v domácom ošetrovaní.“

„Pokúsím sa za ňou popoludní zájsť,“ rozhodla sa Trixi. „Nemôže sa predsa schovávať pred svetom. Ak ma vážne nebude chcieť vidieť, pohovorím si aspoň s jej mamou. Lepšie ako nič.“ Trixi sledovala Androv pohľad. Obrátil hlavu k školskej bráne, ktorou práve prechádzali dve dievčatá.

„Super. Tiež to skúsím, ak to zvládnem.“ Znova sa pozrel na Trixi. „Mal som to spraviť už včera. Ale nejako... no, nechcel som ju otravovať, vieš? Možno potrebuje trocha času, aby sa po tom drsnom zážitku spamätala...“

„Ktovie, či Flora po tej hrôze vôbec tuší, čo potrebuje. Možno má z ľudí strach. Alebo nechce, aby ju niekto takto videl. Zrejme sa cíti trápne. A môže sa to dokonca každým dňom zhoršovať, pokiaľ bude sedieť sama doma vo svojej izbe.“

Trixi sa rozhládla po dvore. „Ja sa určite zbláznim, ak budem naďalej počúvať tieto kecy a nebudem hovoriť s ňou. Musím ju vidieť.“

Andro si ju chvíľku prezeral, akoby ju videl prvý raz v živote. Jeho zreničky boli teraz celkom čierne. Potom pomaly prikývol.

Ozval sa zvonček.

Andro a Trixi mlčky zamierili k školskej budove. Vyzeralo to tak, akoby šli vedľa seba náhodou. To, čo ich spájalo, chýbalo.

Trixi mala opäť pocit, že sa dav okolo nej zmenil. Tentoraz to vnímala ešte zreteľnejšie. Žiaci ako vždy po zvonení zamierili ku dverám. Ale rytmus bol iný, ich tempo sa zmenilo. Nohy im

oťaželi, kroky boli pomalšie. Zhovárali sa šeptom, ich pohľady boli nepokojné a studené. Niečo sa na nich, ale na všetkých naraz, znieslo ako ťažký, ochromujúci plášť. Trixi zrazu vedela, čo to je. Cítila to.

Bol to strach.

3. kapitola

Výsluch svedka Jürgena Ludwiga

Údaje o osobe

Meno: Jürgen
Priezvisko: Ludwig
Dátum narodenia: 15.3.42
Povolanie: dôchodca
Bydlisko: Telpen
Adresa: Javorová 6

Vypočutý v prípade vážneho ublíženia na zdraví spôsobeného Flore Duveovej. (Výsluch zaznamenal policajný dôstojník Sälzer.)

K veci

Vyšetrovateľ: Pán Ludwig, prosím, povedzte nám, čo ste objavili v noci z druhého na tretieho júla pri Telpenskom jazere.

Svedok: Viete, to nie je noc, na ktorú by som rád spomínal.

V: To je pochopiteľné, ale prosím, pustite sa do toho.

S: No, viete, pán komisár, ja chodím vždy ráno plávať. Tak som nasadol na svojho kovového tátoša a vybral som sa k jazeru.

- V: Kedy ste tam dorazili?
- S: Vyštartoval som presne o tretej, takže k jazero som musel prísť o tretej hodine a desiatej minúte.
- V: O takom čase ste si chceli ísť zaplávať?
- S: Áno. Ja... mám problémy so spánkom. Časový posun. Boli sme so ženou dva týždne v Dominikánskej republike. V špičkovom hoteli. Sú tam skvelé pláže...
- V: Kedy ste sa vrátili?
- S: Pred štyrmi dňami. Alebo nie, počkajte, pred piatimi.
- V: To je nejaká dlhšia adaptácia.
- S: Presne tak.
- V: Dorazili ste teda k jazero zhruba o tri desať. Čo sa stalo potom?
- S: Nechal som svojho kovového tátoša pri Ellinom bufete. Možno tú búdu zo sadrokartónu poznáte. A viete, čo je zvláštne? Hneď som cítil, že niečo nie je v poriadku. Mal som z ničoho nič taký pocit... skrátka, veľmi čudný pocit.
- V: Prečo? Čo ho vyvolalo?
- S: Veď vám hovorím, že to bol zvláštny pocit. Ako by ste cítili prítomnosť iného človeka. Všade bolo absolútne ticho. A bol spln mesiaca... Ešte teraz mi naskakujú zimomriavky, pán inšpektor.
- V: Takže ste stáli pri bufete. A potom?
- S: Potom som sa otočil. Pohľad mi okamžite padol na jazero. A na ostrovček pre plavcov. Potom to už nešlo inak. Bolo to ako magnet. A ona tam ležala.

V: Ešte bola noc. Ako ste mohli vedieť, že je to telo?

S: Bol predsa spln. Telo jasne svietilo.

Uprostred ostrovčeka. V prvej chvíli som si pomyslel, Jürgen, je to tu. Začínaš bláznit'. Pozeráš priveľa detektívok. Zamrkal som očami, dúfal som, že ide len o moju fantáziu. Pretože už samotná predstava je dosť hrozná, a nieto ešte skutočné dievča, to by bolo ešte hroznejšie. No, ale to nahé dievča, bohužiaľ, z ostrovčeka nezmizlo. Keď mi došlo, že tam vážne leží človek, takmer som dostal porážku. Ale ako tam ležala... vyzerala naozaj bizarne. Nechápte ma zle, nevyzerala vôbec pekne, ale napriek tomu mi tak trochu pripomínala... umelecké dielo. Ako ten obraz od Leonarda da Vinciho, viete, kde je ten človek, ktorý stojí v kruhu.

V: Vitruviánsky muž.

S: Aha, tak sa to volá?

V: Ak vám správne rozumiem, malo to dievča natiahnuté ruky a nohy do tvaru písmena V?

S: Presne tak. Ten zlý pocit, ktorý som mal, sa ešte zhoršil. Ako keď človek cíti, že sa stane niečo hrozné, ale mozog sa zdráha to pochopiť. A potom... potom som uvidel krv. Bola všade. Všade na jej tele. Bolo to strašné. Najskôr som tam iba tak stál a zísal na jazero. Nedokázal som premýšľať. V hlave som mal tuším bublinu. Niečo také som ešte nezažil. Nič podobné som doteraz nevidel, viete.

V: Stáli ste teda chvíľku pri bufete. A potom?

S: Vedel som, že musím rýchlo niečo podniknúť. Vylovil som mobil. Triasli sa mi ruky, skoro mi spadol do vody. Potom som zavolať na stodvanástku. Dokonca som si prvý raz poplietol číslice. No isteže, dôležité je, ako to dopadlo, nie? Predstavte si, že vlastne až v tej chvíli som pochopil, na čo sú dobré mobily.

V: Potom ste teda čakali na sanitku?

S: Čo vám to napadlo! Nemohol som tam iba tak postávať, zatiaľ čo to dievča ležalo na ostrovčeku a mohlo napríklad aj vykrvácať. Len si to predstavte, keby tak zomrela, celkom opustená, nahá, v bolestiach. Ja... chcel som jej pomôcť. Myslel som si, že pre ňu budem môcť niečo urobiť. Poskytnem jej prvú pomoc alebo skrátka len tak budem pri nej. Takže som doplával k ostrovčeku a vyliezol som hore. Ten pohľad nedostanem už nikdy z hlavy, aj keď sa o to snažím zo všetkých síl. Jej tvár bolo jediné miesto, ktoré nebolo od krvi. Bola mladá, nevinná, mala anjelskú tvár. Akoby iba spala. Ale zvyšok... zvyšok by som bol najradšej prikryl. Niečo také, pán inšpektor, žiadne oči neznesú. Celé telo tvorili len franforce kože a krvi. Musela mať nevýslovné bolesti. Ja... ja som sa na to nemohol pozerieť. Predstieral som, že zvyšok jej tela neexistuje, kľakol som si vedľa jej hlavy a nahmatol som pulz. Bol slabý, ale cítil som ho.

- V: A čo ste robili na ostrovčeku, kým prišla sanitka?
- S: Držal som ju za ruku. A prihováral som sa jej. Myslel som si, že ju to udrží pri živote.
- V: Nejako reagovala?
- S: Nie, bohužiaľ nie. Je to zvláštne, ale takmer som mal pocit, že sa ma bojí alebo že nechce, aby som tam bol.
- V: Ako ste na to prišli?
- S: No, to bol skrátka zasa len pocit. Nedokážem to odôvodniť. Som mizerný svedok, čo?
- V: Nebojte sa, už som mal aj horších. Bolo na ostrovčeku pre plavcov ešte niečo zvláštne? Nejaké predmety?
- S: Nie, pokiaľ si spomínam, tak nie.
- V: Všimli ste si niečo na brehu?
- S: Ťažko povedať. Bol som celý bez seba kvôli tej dievčine na ostrovčeku. Nikoho som nevidel, ak vás zaujíma toto.
- V: Zdalo sa vám, že vás niekto pozoruje?
- S: Občas to zašušťalo v trstí alebo sa rozvlnila hladina. To človeku môže napadnúť. Ale ako som povedal, nikoho som nevidel.
- V: Čo sa stalo potom?
- S: Potom už prišla sanitka a hliadka. Policajti prišli v člne a odviezli to dievča preč z ostrovčeka na takých nosidlách. A to je takmer všetko. Nechcel som sa pliesť expertom do práce. No a až v tej chvíli som si uvedomil, ako ma to vzalo. Skoro som zo seba nedokázal dostať súvislú vetu, keď sa ma vaša

- kolegyňa pýtala na osobné údaje a vypočúvala ma. Mimochodom, bola to veľmi milá mladá dáma.
- V: Čo ste robili potom, keď vás moja milá mladá kolegyňa vypočula?
- S: Chuť na plávanie ma úplne prešla, to mi môžete veriť. Vzal som svojho kovového tátoša a šiel som domov.
- V: Stretli ste niekoho cestou k jazeru alebo od jazera?
- S: Cestou tam som nikoho nevidel. Celkom určite. Spomínam si, že som počul štekať nejakého psa. Ale znelo to dosť z veľkej diaľky. A na spätočnej ceste... Je mi ľúto, ale bol som taký zamyslený, že som vôbec nič nevnímal.
- V: Ďakujem, pán Ludwig. To bude všetko.
- S: Môžem sa vás aj ja niečo spýtať?
- V: Iste.
- S: Tomu chlapovi ste už na stope?
- V: Je to naša práca.
- S: Podľa mňa je ten človek úplný magor. Šialený spiritualista.
- V: Ako to myslíte?
- S: Ja to vidím takto: Zlodej kradne. Sexuálny maniak znásilňuje. Vrah vraždí. Ale to, čo sa stalo tejto dievčine, s tým nemá nič spoločné. Kto takto zohaví bezbrannú mladú bytosť? Spôsobil jej rany, na základe ktorých by bola pomaly a dlho umierala bolestnou smrťou. Je to zlý, odporný magor, ktorý je nevyliciteľne chorý.
- V: Možno máte pravdu. Ale ako ste prišli na výraz spiritualista?

S: Ten obraz, ako to dievča ležalo polomítve na ostrovčeku pre plavcov, sa mi stále objavuje v hlave. A vždy mi napadne to isté: Položil ju tam ako obeť.

V: Zaujímavé. Vďaka za tip, pán Ludwig.

S: Za málo. To bola moja občianska povinnosť, pán...

V: Sälzer. Volám sa Sälzer. Ozveme sa vám, ak by sme mali ešte nejaké otázky.

Leif Sälzer si druhý raz prečítal protokol z výsluchu svedka. Sedel v parčíku vedľa policajnej stanice na lavičke, na ktorej zostala už len jedna doska z pôvodných dvoch. Farba z nej už dávno opadala. Nikto sa o ne nestaral, tak ako o kopy iných vecí v tomto meste, ktoré nestáli v súkromných predzáhradkách.

Sälzer držal v prstoch slánú tyčinku. Občas si zamyslene odhryzol alebo si ju len krátko pridržal pred ústami.

Ako obeť, povedal pán Ludwig, čo mu napadlo pri pohľade na Floru Duveovú, ktorá ležala v noci alebo lepšie povedané v skorých ranných hodinách, na drevenom ostrovčeku pre plavcov.

Bola Flora skutočne obeťou?

Komu mala byť obetovaná?

A prečo práve ona?

V konečnom dôsledku, páchatel ju neobetoval. Flora Duveová ešte žila. Našťastie. Nešlo ani o pokus o zabitie. Podľa vyjadrenia lekárov nemohla Flora Duveová vykrváčať. V dôsledku podchladenia však mohla upadnúť do život ohrozujúceho šoku.

Vzal to páchatel do úvahy? Či už to chcel, alebo nie, zahrával sa s Floriným životom, o tom nemohlo byť pochyb.

Možno, uvažoval Sälzer, ju páchatel nechcel obetovať, ale chcel, aby vyzerala ako obeť. Malo to byť znamenie. Sälzer mal

pocit, že páchatel' chcel niekomu ušetriť lekciu, možno samotnej Flore alebo inej osobe. To celé sa predsa priamo núkalo do pozornosti. Bezbranné dievča v noci, nahé, nie niekde v kroví alebo v tráve, to nie! Ale uprostred dreveného ostrovčeka. Chýbalo už len umelé osvetlenie.

Ale jeho pocit bol rovnako neurčitý ako pocity pána Ludwiga. Nevedel ho zdôvodniť, nemal žiadne dôkazy. Nenašli dokonca ani predmet, ktorým ju doráňali. Rovnako tak mohlo ísť o pomstu alebo čin z lásky, či žiarlivosti... Existovalo príliš mnoho možností.

Sälzer otáčal v prstoch tyčinku. Pokúšal sa upokojiť, hovoril si, že vyšetrowanie sa ešte len začalo. Jedno po druhom. Musí nájsť ďalších svedkov, vypočuť ich, pohovoriť si s príbuznými, s priateľmi. Urobiť si obraz. A až potom si bude lámať hlavu.

Nebolo to však ľahké. Obzvlášť, keď sa práve teraz na slobode pohyboval ťažký zločinec. Silvio Zinke mohol byť, samozrejme, už dávno za horami, ale rovnako tak mohol byť tu v Telpene. V jednom z lesíkov obklopujúcich mesto, v opustenom polorozpadnutom dome alebo na pozemkoch zatvorenej továrne. Bolo ich tu dosť.

Silvio Zinke. Odsúdený na doživotie za trojnásobné znásilnenie a dvojnásobnú vraždu. Znásilnenia, ktoré v dvoch prípadoch skončili smrťou obetí, sa vyznačovali mimoriadnou brutalitou. Leif Sälzer si ešte dobre pamätal, ako vtedy najhľadanejšieho nemeckého zločinca zatkli blízko francúzskych hraníc. Osobne tam nebol, ale vysielali to všetky médiá.

Polícia ho vďaka informáciám od obyvateľstva zatkla v krčme, kde si pokojne popíjal pivo. Vyzeral ako úradník, ktorý si užíva voľný večer. Svetlomodrá košeľa, okuliare bez rámov, riedke svetlé vlasy. Malé ostrážité oči, nesmelý úsmev. Vyzeral ako sused, ktorému počas dovolenky s radosťou vložíte do ruky kľúče, aby vám zalieval kvety.

Pri zatýkaní nekládol odpor, nemal pri sebe žiadne doklady. Až potom, ako mu vzali odtlačky prstov, mali istotu.

Zinkeho vtedy odviezli do novopostavenej väznice na okraji Telpenu. Mal si tam odpykať doživotný trest. Lenže on mal zjavne iné plány.

Stala sa Flora Duveová jeho obeťou? Bola jednoducho v nesprávnom čase na nesprávnom mieste? Či len stála Zinkemu pri úteku v ceste? Pokiaľ áno, znamenalo by to, že Zinke zmenil rukopis. Na Flore Duveovej neboli zistené žiadne stopy po znásilnení. Táto brutalita bola iná, zákernejšia, viac podprahová. Napriek tomu prichádzal Zinke ako páchatel' do úvahy. Od väznice by bol pešo pri jazere za dobrú hodinu. Keby bežal, možno aj za štyridsaťpäť minút. Jazero ležalo hneď pri ceste prvej triedy. Zinke sa tam mohol ukryť a čakať na komplica. Možno mal viac príležitostí, ako sa dostať z oblasti. Flora Duveová ho mohla vyrušiť. Bola pri jazere sama. Dievča. Krehké. Bezbranné. Možno ho videla. Možno Zinke vykonal svoj čin ako znamenie. Ak áno, bolo jeho poslanstvo jasné: Nepokúšajte sa mi skrížiť cestu!

A ak to napriek tomu niekto urobí... ?

4. kapitola

Andro zastrčil Flore prameň vlasov za ucho. Sedeli na jej posteli. Vyzerala ako vystrihnutá z Tisíc a jednej noci. Okrúhle vankúše, šifónový baldachýn. Všetko bolo krikľavo červené. Ako vlčie maky, hovoril si už predtým.

Sedel za ňou, chrptom sa mu opierala o hrud'. Androvi pripadala ešte útlejšia než predtým. Cítil jej dych. Vdychoval vôňu jej šampónu, gélu na vlasy alebo čo to bolo. Voňal sladko a sviežo zároveň. Ako zmes škorice a citrónov. Ako Flora.

Trixi mala pravdu. Flora musela mať niekoho pri sebe, potrebovala pomoc. Aj keď ona by to nikdy nepriznala. Bolo správne, že hneď po vyučovaní zašiel za ňou. Mlčky si tú vetu pre seba opakoval. Prečo teda necítil, že to bolo správne? *Správne, správne, správne*. Prečo má pocit viny a správne sa odrazu zmenilo na nesprávne. Dokonca veľmi zlé. Také zlé, ako je aj on.

Bol u nej takmer hodinu. Takmer hodinu ju držal v náručí. Nevedel, čo by mal povedať. Aj inokedy nerád hovoril viac, ako bolo nevyhnutné. Ale čo bolo teraz nevyhnutné? Má jej znova a znova opakovať, ako nevyšlovne ho to mrzí?

Pritiahol si Floru k sebe, zaboril nos do jej vlasov a vdychoval jej vôňu. Vlasy boli hebké ako jej pokožka. Rád by sa v nich strávil. Ešte stále po tom túžil.

„Robil si si starosti?“ spýtala sa Flora. Hlas mala zastretý.

„Jasné, čo si o mne myslíš?“

„Ja neviem.“ Hlavu pootočila k nemu.

Pohladkal ju po tvári.

Pozerala pred seba.

Dlhé čierne mihalnice sa nehýbali. V zelenohnedých očiach mala slzy.

Andro v duchu trikrát naberal odvalu, kým sa jej spýtal: „A ty si skutočne vôbec na nič nepamätáš?“

Flora sa opäť odvrátila a nehybne sedela chrbtom k nemu. Sekundy bežali. Andro si už myslel, že jeho otázku nepočula. No potom sa Flora náhle otočila, posadila sa oproti nemu a pozrela sa naňho.

Uprene sa mu dívala do očí.

Pozerala sa.

Pozerala.

Andro počul v svojej hlave tikať hodiny. *Ubieha mi čas.* Čo Flora vie? Čo chce? Hľadal v jej očiach odpoveď, nedokázal v nich však čítať. Bolo to, akoby jej pohľad zastrel šifónový baldachýn vo farbe vlčích makov. Flora bola niekde ďaleko.

„Ale áno. Na niečo si pamätám,“ odvetila nakoniec pomaly.

Andro sa na ňu pozrel prázdnyimi očami.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

„Na teba.“

Andro jej pohľad opätoval.

„A na tvoje slová.“

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

„A na to, čo si nepovedal.“

Andro mlčal. Nech už by povedal čokoľvek, bolo by to tak či tak zlé. Buď by to bola lož, alebo niečo, čo by nechcela počuť. Čo by ju zranilo. Možno ešte viac.

„Čo je?“ Flora nadvihla obočie.

„Žeby si si teraz nespomínal ty?“

Andro odvrátil pohľad. Zabodol ho do vstupenky na koncert,

ktorú Flora pripichla na stenu vedľa zrkadla. Boli na tom koncerte spolu. Len nedávno, pred pár týždňami. Koncert bol fajn. Rovnako ako v tom čase aj všetko ostatné. „Ale áno,“ povedal nakoniec a zadíval sa Flore do očí. „Spomínam si veľmi dobre.“ Vedel, že existuje iba jedno slovo, ktoré teraz môže vysloviť. „Prepáč.“ V ústach mal sucho.

Flora sa naňho dlho dívala. Andro mal pocit, že minútová ručička jeho imaginárnych hodín obehla niekoľko okruhov. Toto vedela Flora odjakživa skvele: mlčať, pokým sa ten druhý nepoddal. Mlčať, pokým partner nepovedal úplne všetko.

Nakoniec k nemu natiahla ruku. Prsty sa jej triasli. Svaly na brade sa chveli.

Na okamih si Andro nebol istý, či ho chce objať, alebo zaškrtiť. Ďalej sedel ako stuhnutý a zísal na Florinu dlaň, akoby to bol veľký pavúk.

Florine prsty sa dotkli jeho šije, potom mu pomaly prešla rukou po krku a privinula sa k nemu. Schovala si tvár do jeho vlasov. „Mňa to tiež mrzí. Veľmi ma to mrzí,“ zašepkala.

Andro mal pocit, že stojí pod striedavou sprchou. Florina ruka bola chladná, jej dych teplý. Ale to nebolo jedinou príčinou. Položil jej obe ruky okolo pása a pritiahol si ju k sebe. Opatrne. Nechcel rozkrvaviť žiadnu z jej rán, nech už boli kdekoľvek.

Chvíľu dýchali rovnakým rytmom.

Andro.

Flora.

Andro.

Flora.

Potom ho jej dych predbehol.

„So Snehulienkou je koniec, však?“ zašepkala Flora a zodvihla hlavu.

Andro sa na ňu zmätene zadíval.

„Pery červené ako krv a vlasy čierne ako ebenové drevo,“ ticho vyslovila.

Teraz si Andro spomenul. Pohladkal Floru po vlasoch a palcom sa krátko dotkol jej pier. „Stále to platí.“

„Ale pleť biela ako sneh už zrejme nie.“ Flora stiahla pery. „Chápem, že sa ti to hnuší.“

Andro vzal jej tvár do obidvoch rúk. „Zbláznila si sa, Flora Duveová? Jasně, že si v tunajšej zemi najlepšia a najkrajšia.“

Flora sa usmiala. Tak krátko, že to skoro ani nebolo vidieť. Potom ho pobozkala. Opatrne, ako keby to bolo prvý raz. Jej pery sa pomaly odlepili. Vzdialili sa len na niekoľko centimetrov od Andrových úst, na ktoré teraz uprela svoj pohľad. „To, že sme boli spolu pri jazere,“ povedala potichu a ako v polospánku, „skrátka na to zabudneme, áno?“

Andro na ňu neveriacky vytreštil oči. „Dokážeš to? Len tak zabudnúť?“

„Chcem to.“ Flora naklonila hlavu na bok, potom pokrčila ramenami. „A oficiálne už som na to vlastne aj zabudla.“

„Ako to myslíš?“

„Nikto o tebe nevie. Ani polícia, ani mama a Trixi to tiež nemusí vedieť.“

Andro zaváhal. „Prečo to robíš?“

„Pre nás.“

Andro si ju premeriaval od hlavy po päty. Rozumel jej ešte menej, než si myslel. Hlavou sa mu mihalo tisíc otázok. Báł sa jej nejakú položiť, mal strach z odpovedí. Táto situácia bola skrátka hrozne bizarná. „Vďaka,“ povedal nakoniec chrapľavo.

Leží na posteli. Tam, kde ešte pred chvíľou sedel on. Rada by zachytila ozvenu jeho hlasu, zajala jeho teplo, jeho vôňu. Chcela by do nej vstúpiť. No zároveň ju obomkla a otočila sa k nej chrbtom a znova a znova sa vracala.

Bezvýhradná. Bezpodmienečná. Túžba.

Spala nepokojným spánkom plným chladu. Prebudila sa. Vytrela si z očí posledný strach.

On

bol tu.

On

je tu.

On

bude tu.

Nekonečné. Nesmrteľné. Nedotknuteľné.

Zabúši si päsťami do lebky. Vtĺka si to do hlavy. Naveky. Život. Svoj život.

On je vždy tam, kde je ona. Ona je vždy tam, kde je on. Sú spolu. Jeho paže, jej paže. Zámotok pre dvoch. Nikoho nepustia dovnútra. Vonku prší život, besný deň, unavení ľudia požierajú jeden druhého, čas tlačí na plúca. Ani sa na seba nepozrú.

Pritiahne si nohy k trupu a objíme si ich. Hľadí do stropu, mrmle si.

Androfloraandrofloraandro.

Už nikdy to nebude bolieť.

5. kapitola

Výsluch svedkyne Karoliny Duveovej

Údaje o osobe

Meno: Karolina
Priezvisko: Duveová
Dátum narodenia: 2.8.76
Povolanie: zástupkyňa vedúceho Kultúrnej
dielne mesta Telpen
Bydlisko: Telpen
Adresa: ulica Edvarda Griega 18

Vypočutá v prípade ťažkého ublíženia na zdraví
spôsobeného Flore Duveovej.

(Výsluch zaznamenal policajný dôstojník
Sälzer.)

K veci

Vyšetrovateľ: Pani Duveová, kedy ste druhého
júla naposledy videli svoju dcéru?

Svedkyňa: Muselo to byť pri raňajkách. Bola som
v ten deň dlhšie v práci. Mali sme
v Kultúrnej dielni tanečné predstavenie. Po
práci som nešla domov, ale išli sme hneď na
večeru. Prišerné, čo?

V: Čo?

S: Sedela som v reštaurácii, jedla som, pila, smiala sa, zatiaľ čo moja dcéra...

V: S kým ste boli na večeri?

S: S Götzom. Götz Gerlinger je môj priateľ. Alebo životný partner, pokiaľ to znie lepšie.

V: Takže ste svoju dcéru celý deň nevideli?

S: Nie. Bohužiaľ. Možno by to všetko dopadlo inak. Myslela som, že trávi večer s Androm alebo Trixi. Tak to u nás väčšinou chodí. Dcéra má šestnásť rokov. Dôverujem jej. Prehnané stráženie je nanič, väčšinou to potom dopadne presne opačne, než by človek chcel. Zažila som to so svojou matkou.

V: Bola veľmi prísna?

S: Taká prísna, že som utiekla z domu.

V: A v osemnástich ste otehotneli?

S: Vidím, že viete všetko.

V: Kde je Florin otec?

S: Nemám tušenie.

V: Ale kto to je, to hádam viete, či nie?

S: Približne. Už je to dávno. Ako to súvisí s prípadom?

V: Skúmame, čo malo vplyv na Florin život.

S: Jej otec teda určite nie.

V: Vychovávali ste Floru sama?

S: Áno. Najskôr úplne sama, neskôr mi pomáhali aj rodičia. Uzmierila som sa s matkou. Ale dosť skoro nás opustila. Bola vážne chorá. Nevedela som o tom. Flora na nej doslova visela. Mala vtedy deväť rokov, keď babička zomrela.

V: Má Flora okrem vás a svojho dedka ešte ďalšie blízke osoby?

- S: Blízke osoby. To znie čudne. Jej najlepšia kamarátka je Trixi. Od prvej triedy na základnej. Tie dve sú skoro ako sestry.
- V: A čo Florin priateľ?
- S: Andro. Dobrá otázka. Pokiaľ ide oňho, je Flora dosť veľká tajnostkárka. Obávam sa, že je naozaj zamilovaná.
- V: Obávate sa?
- S: No, myslím si, že na veľkú lásku až naveky je Flora ešte trochu primladá. Niekedy sa tak ale správa. Akoby bol Andro ten muž, na ktorého vždy čakala. Je v tomto smere oveľa romantickejšia a dramatickejšia, než som bola ja.
- V: Čo si o Androvi myslíte?
- S: Je v poriadku. Možno je trochu uzavretý. Ale dokážem pochopiť, čo na ňom Flora vidí. Keby som mala šestnásť, asi by som sa doňho tiež zamilovala.
- V: Hovorili ste, že ste druhého júla videli Floru naposledy pri raňajkách. Aká bola?
- S: Normálna. Ráno nikdy veľa nehovorí, trvá jej dosť dlho, než sa skutočne prebudí. Myslím, že v to ráno bola trochu otrávená, že je u nás Götz aj s Hagenom. Ale to je takisto normálne.
- V: Váš priateľ u vás býva?
- S: Dalo by sa to tak povedať.
- V: A Hagen je...?
- S: Jeho syn. Občas u nás prespáva. Aj to len dva dni v týždni, keď má v Telpene prax.
- V: A Flora nemá veľkú radosť, že sa k vám Götz a Hagen prakticky nastahovali, však?

- S: To nie je nič zvláštne. Podľa nej je to jej „revír“ a mama patrí tiež len jej. Chápem, že ju to otravuje. Flora sa niekedy tvári nahnevane, ale v zásade to u nás funguje celkom dobre. Nikdy sme sa kvôli tomu nepohádali.
- V: Flora sa teda pri raňajkách správala celkom normálne. A potom ste ju znova videli, až keď ležala v nemocnici?
- S: Áno. Nič príšernejšie som v živote nezažila. Bolo to horšie než smrť mojej matky.
- V: Takže od rána druhého júla ste o svojej dcére nič nepočuli.
- S: Nie. Celkom tak to nebolo. Večer som s ňou telefonovala.
- V: O koľkej presne to bolo?
- S: Zavolala som jej, keď sme odišli z reštaurácie. Muselo to byť krátko pred dvadsiatou druhou. Najskôr som volala domov, ale tam to nikto nezdvíhal. Potom som jej volala na mobil. Flora hovorila úplne normálne. Povedala, že je u Trixi a že tam aj prespí. Ony často nocujú jedna u druhej. Vôbec som o tom ďalej nepremýšľala. Ja... skrátka nič podozrivé som si nevšimla. Možno som bola príliš zaujatá svojimi vlastnými starosťami. Mala som byť viac zvedavá. Škoda, že som nezavolala k Trixi domov. Ja... ja som mala byť tam pri nej, mala som ju ochraňovať. Je to predsa moje dieťa!
- V: V tom čase Flora najskôr ešte sama netušila, aké nebezpečenstvo jej hrozí. Nemohli ste si nič všimnúť.

- S: Napriek tomu. Neviete, čo sa zvykne hovoriť, že matka čosi také vždy vycíti? Ja som nič necítila? Vôbec nič.
- V: Pani Duveová, máte tušenie, prečo vám Flora klamala a nepovedala, že je pri jazere?
- S: Vidíte, dokonca ani to som si nevšimla. Ale Flora vedela od malička veľmi presvedčivo klamať. V nemocnici som sa jej na to spýtala. Tvrdila, že ma nechcela znervózňovať, keby mi povedala, že sedí v noci sama pri jazere.
- V: Prezradila vám, prečo tam bola?
- S: Povedala, že chcela byť sama. Premýšľala.
- V: O čom?
- S: To neviem. O čom tak premýšľajú šestnásťročné dievčatá. O láske, o budúcnosti, o živote a smrti, o zmysle života. O tom, čo je správne a čo zlé, čo dôležité či bezvýznamné...
- V: Chodí Flora v noci často k jazeru?
- S: Neviem o tom.
- V: A keď ste spolu telefonovali, nebolo vám niečo podozrivé?
- S: Nie. Vôbec nič. Hovorila ako vždy. Bože, keď si predstavím, že tá beštia bola už zrejme v jej blízkosti... Chúďa moje, ona tam len tak sedela, bezbranná, nevinná, plná života, nad ňou sa rozprestierala hviezdna obloha a potom prišiel ten šialený netvor... a... prepáčte.
- V: Máte dáku predstavu, kto to mohol urobiť?
- S: Ja sa pýtam vás: Kto môže spraviť niečo také? Čo je to za človeka? Je to vôbec človek?
- V: Mohol to byť niekto, koho Flora pozná?
- S: Myslíte, či mala nepriateľov? Nie. Maximálne

zopár závistlivcov. Niektorým ľuďom sa zdalo, že je veľmi hlučná. Chce byť v centre pozornosti. Dokážem si predstaviť, že môže ísť niektorým ľuďom mojím spôsobom na nervy, ale to predsa nie je dôvod...

V: A chlapci?

S: Flora mala ctiteľa už v škôlke. Od tých čias ich neubudlo. V poslednej dobe sa mi už tak nezveruje. Navyše má teraz Andra.

V: Ako dlho spolu tí dvaja vlastne chodia?

S: Povedala by som, že tak štyri alebo päť mesiacov.

V: Dobre, pani Duveová, to by bolo zatiaľ všetko. Keby sme mali ešte nejaké otázky, ozveme sa vám. A keby vám niečo napadlo, prosím, zavolajte mi.

„Dáš si tiež kávu, zatiaľ čo budeš čakať?“ Karolina Duveová vyšla z kuchynského kúta a v ruke držala šálku kávy.

Trixi pokrútila hlavou. Sedela na kuchynskom gauči s fialovým poťahom. Na pravej strane sa všíli noviny a časopisy o hudbe. Za ňou na parapete stála hromada kvetináčov. Listy gigantickej aloy sa skoro dotýkali jej zátylku. Vedľa v kúpeľni šumela sprcha.

Pani Duveová sa posadila k veľkému kuchynskému stolu, položila svoju šálku na kôpku kníh a začala niečo hľadať medzi otvorenými listami, reklamnými prospektami, poloprázdnyimi fľašami, taniermi a igelitovými vreckami. Nakoniec spod jednej utierky vytiahla škatuľku cigariet a zapálila si. S povzdychom vyfúkla modrastý dym a ľavou rukou si prešla po čele. „Pýtal sa ma, či som si na Flore niečo nevšimla.“

„Kto?“

„Ten policajt. Pokúša sa nájsť toho človeka, čo Floru...“ Cigareta sa jej zachvela v ruke. Odpadol z nej kúsok popola a pristál na prázdnom tanieri. Pani Duveová sa napila kávy a na okamih zavrela oči.

Trixi si všimla, že Florina matka má pod očami tmavé kruhy. Dnes nebola namaľovaná. Napriek tomu Trixi pripadala pekná. Stále bolo vidno, že vo Florinom veku musela byť oslnivo krásna. Ešte vždy mala zdravé, husté tmavohnedé vlasy. Teraz ich nosila ostrihané nakrátko, ale v mladosti ich mala až po pás a boli zvlnené a hodvábné ako temné more. Flora a Trixi si prezerali jej staré fotky. Tajne. Pred niekoľkými rokmi ich našli v škatuli v pivnici.

„Nič si si nevšimla?“ spýtala sa pani Duveová ticho.

Trixi vedela, že sa pýta na minulú stredú. Boli v škole. Nemčina. Angličtina. Písomka z geografie. Babské reči. Prestávka. Nudné reči. Nová kočka v paralelnej triede. Nejaké čmáranice na školskej bráne. Dvojhodinovka matiky. Uvidíme sa. „Flora sa správala celkom normálne. Prečo by sa aj nesprávala? Ona predsa nemohla vedieť, že ju o niekoľko hodín neskôr prepadne nejaký psychopat.“

„Áno. Ja viem. Ale predsa. Neexistovalo niečo, čo sme mohli urobiť?“

„Škoda, že sme neboli v ten večer s ňou, ale žiaľbohu, náhoda je blbec. Bola pri jazere sama.“

„Ako už vieme, celkom sama nebola.“ Pani Duveová stisla pery. Jej ústa vyzerali ako úzka čiarka.

Kuchynské okno sa z ničoho nič rozbúchalo od vetra. O chvíľu sa za Trixiným chrbtom zabuchlo a ona sa strhla. Na okamih sa jej rozbúšilo srdce. Potom sa otočila, natiahla ruku po kľučke a zaistila ju. Pozrela sa na sivomodré nebo. Tmavé búrkové mraky sa posúvali stále bližšie ako obrovská chobotnica. Hneď zrána prekryli slnko a už ho nepustili von. Z diaľky sa ozvalo hrmenie. Znelo to, akoby blesky chceli popohnať mraky. Vietor bol iba

predzvestou, ktorá vypratala ulice. Teraz bude určite pršať aspoň päť dní za sebou. To je cena za dva slnečné dni. Takéto mizerné počasie bolo tohto roku už od mája.

„Myslíš, že to spravil ten Zinke?“

Trixi zaváhala, potom sa otočila späť a klesla na gauč. „Ja neviem. Ja... ja si nechcem ani predstaviť, kto to mohol byť.“

„Každú noc to vidím pred sebou.“ Hlas pani Duveovej bol tlmený, akoby bola kdesi veľmi ďaleko. „Každú noc rovnaký obraz, nôž, krv, jej koža, oči plné strachu. Jej výkriky, ktoré nikto nepočuje. Je to, ako keby bodali mňa. Každú noc.“

Trixi sklopila zrak, pohľad jej padol na tenisky, čo mala obuté, kedysi boli snehobiele. Na ľavej mala tmavočervenú škvrnu. Odvrátila pohľad.

Karolina Duveová si potiahla z cigarety. Na okamžik zadržala dym v pľúcach a zadívala sa na akýsi bod na stene, potom dym pomaly vyfúkla. „Občas dúfam, že to bol Zinke. Pretože keď nie on, tak kto? Nieкто z Telpenu? Nieкто, kto pozná Floru? Nieкто, koho poznám ja? Koho vídam každý deň? Kto sa so mnou rozpráva, akoby sa nič nestalo? Kto predstiera účasť?“

Dvere na kúpeľni sa otvorili. Pani Duveovej zabehol dym a rozkašľala sa.

O sekundu neskôr stála v kuchyni Flora. Vynorila sa z modrej hmly ako bytosť z iného sveta. Na sebe mala tmavomodré kimono s malými červeno-bielými kvietkami. Vlasy mala vlhké a pekne sa jej leskli. Cez pravé oko jej padalo niekoľko pramienkov, zvyšok vlasov si len tak ledabolo stiahla sponou dozadu.

Trixi si v duchu predstavila, ako sa Flora pred niekoľkými mesiacmi prezliekla na karnevale za gejšu: tvár mala nalíčenú nabiele, ústa mala natreté čerešňovo-červeným rúžom, vo vyčesaných vlasoch mala zabodnuté drevené paličky a na sebe toto kimono. Predvádzala sa pred nimi vtedy v kuchyni a znázorňovala čosi, čomu hovorila japonský tanec.

Dnes netancovala. Aj keď jej rany zakrývalo kimono a na prvý pohľad vyzerala normálne. Trixi okamžite postrehla, že všetko je inak. Alebo sa zmenil iba jej uhol pohľadu? Hneď ako Trixi kamarátku uvidela, musela myslieť na to, čo sa jej stalo. Všetko ostatné vbledlo – minulý týždeň, minulé mesiace, minulý rok, všetky tie roky. Jeden jediný večer, jedna jediná noc zahnila všetky ostatné obrazy.

Flora civela na Trixi.

Trixi chcela vstať z gauča. „Ja... ja som ťa prišla pozrieť.“

Karolina Duveová zadusila cigaretu a vstala. Pohľadila Floru po ruke a vyšla z miestnosti. „Musím si zavolať.“ Potom zmizla v obývačke.

Flora šla pomaly, nehlučne k Trixi. Keď bola kúsok od gauča, zaškrípala parketa. Flora si sadla vedľa Trixi.

Asi minútu sedeli ticho vedľa seba. Potom položila Trixi svoju dlaň na Florinu. Kamarátkina ruka bola malá a studená. Trixi ju objala prstami a stisla ju.

Po niekoľkých sekundách jej Flora stisk opätovoľala.

Trixin pohľad padol na Florine holé členky. Hlboká rezná rana sa tiahla skoro až k chodidlu. Trixi prekrížila nohy. Florine členky sa jej pred očami rozmazali. „Bolí to ešte?“ spýtala sa a preglgla slzy.

„Keď ňou nehýbem, tak to necítim,“ odpovedala Flora. „A keď na to nemyslím.“

Obe hovorili ticho, akoby boli niekde v mauzóleu.

„Čo ti povedali lekári? Všetky rany sa ti zahoja?“

„Zostane mi zopár jaziev. Ale inak v pohode. Mala som šťastie.“

Mala šťastie, Trixi si to v duchu opakovala a znova jej vyhrkli slzy do očí. „Môžeš spať?“

„Mám nepokojný spánok. Sníva sa mi kopa nezmyslov.“

Trixi prikývla. „Chodíš niekam na terapiu alebo čosi podobné?“

„Prečo?“

„Zvyčajne tam posielajú ľudí, keď... sa im stane niečo také, či nie? Navyše tvoja mama povedala, že vraj sa na nič nepamätáš. Terapia by ti mohla pomôcť.“ Trixi doteraz držala kamarátku za ruku.

„Ja si nechcem spomenúť.“ Flora svoju ruku odtiahla.

„Ale musíš to predsa nejako... spracovať. Vyrovnať sa s tým. Zčať odznova. Nemôžeš byť večne zatvorená doma,“ namietala Trixi. Vzápätí to oľutovala. Na také niečo bolo zrejme ešte priskoro. Pre Floru je to priskoro. Trixi sa zarazila. Už zasa bola iniciatívna. Mala si držať ústa na uzde.

„Ja nechcem začať odznova. Chcem späť svoj normálny život.“ Flora sa oprela chrbtom o operadlo gauča. „Teraz o mne určite všetci klebetia.“ Spýtavo sa pozrela na Trixi.

Trixi myslela na hlášky, ktoré si vypočula na školskom dvore. Predstieraný súcit, špekulácie, podozrenia, obvinenia. „Áno. Práve ty si teraz téma číslo jeden,“ povedala nakoniec. „Neboj sa, to zasa prehrmí.“ Ale napriek tomu, pomyslela si, Flora naveky zostane dievčaťom, ktoré dobodali pri jazere. Obeťou.

„Stačí mi, čo sa píše v novinách,“ vyhrkla Flora a zhodila z gauča niekoľko časopisov. Dopadli na zem a kúsok sa ešte kĺzali po tmavohnedých parketách. „A ešte to, ako stará Garthoffová zíza na naše okno. Akoby sa tu dialo bohvie čo! A to, čo sa mi stalo, bol vraj len spravodlivý trest boží.“

Stará Garthoffová bývala pod Duveovcami. Od manželovej smrti mala rada už len boha a svoju malú záhradku pred domom. V akomkoľvek počasí plela záhony a rozprávala sa sama so sebou. Mávala okolo seba hrabličkami a rozčuľovala sa nad homosexuálmi, ktorí sa držali za ruky. Do zúrivosti ju privádzala spodná bielizeň, ktorú ľudia sušili na šnúrach po balkónoch. Rozčuľovalo ju milión ďalších vecí, ktoré boli údajne namierené proti bohu a svetu.

„Garthoffová ti môže byť predsa ukradnutá,“ mienila Trixi.

„To vieš, že je. Povedala som to len ako príklad.“

Trixi chvíľu premýšľala. Nechcela jatriť jej rany, ale nemohla ani nechať všetko tak.

„A ty si vážne na nič nepamätáš? Ani ako si sa dostala k jazeru?“

„Ale áno. Išla som tam na bicykli. Ten tam musel niekde zostať ležať.“

„Sama?“

„Áno. Sama.“ Flora si zastrčila ruky do kimona ako do staromódneho rukávnik.

„Čo si tam chcela sama robiť?“ Trixi sa pokúsila zachytiť kamarátkin pohľad, ale Flora sa na ňu nechcela pozerieť.

„Páni, ty už sa vypytuješ ako ten fízel v šiltovke. Chcela som mať proste chvíľu od všetkého pokoj. Premýšľať. Kúpať sa v noci nahá, nedoplo ti?! Je to také čudné?“

Trixi to vôbec nepripadalo čudné. Dokázala si to veľmi dobre predstaviť. Poznala mnoho ľudí, u ktorých si to vedela živo predstaviť. Len nie u Flory. Flora nechodila v noci sama k jazeru, aby premýšľala. Nie tá Flora, ktorú Trixi poznala jedenásť rokov. Flora, ktorá nazvala Trixinu ofinu smútočný záves a tvrdila, že z hudby, ktorú kamarátka počúva, by spáchala samovraždu. „Išla si na bicykli k jazeru. A potom?“

„Potom som si sadla na breh. Myslím, že som tam sedela dosť dlho. V každom prípade si ešte spomínam, že som videla spln a plno hviezd na oblohe.“ Flora sa zarazila a zapichla pohľad rovno pred seba. „Bola nádherná noc. Myslela som si, že počas takej noci sa mi nemôže nič stať. Pri jazere bolo úplné ticho. Hladina sa len tak zľahučka vlnila. Bolo to, akoby som tam patrila, akoby som bola súčasťou prírody. Nestalo sa ti, že si sa pozerala na obraz krajiny a po piatich minútach si zistila, že na krajíčku toho obrazu sedí celkom maličký človečik? Chápeš, čo tým myslím?“

Trixi prikývla. Chcela, aby Flora hovorila ďalej.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.